Lukács Helga-Erika

Rongy

vásott nadrág az út porában
húzza vonja önmagát
restellően bakdácsolva
két cipő viszi asszonyát

lebeg a hold a félhomályban
mézédes hajnal illatát
miért, hogy mégsem érezni
e kopott, seszínű éjszakán?

szaporán fedi kebleit
ázott, kivásott kabát
alatta sejteni szégyenét
mit nem vértez méltóság

repedt sarka nem bírja már
s a tükörképtől meghátrál
tócsavízben mártózik
a rút meztelen igazság

megtorpan, felnéz az égboltra
s egyszerre felkiált
miért hagytad gyalázni
nevedet, ó édes jó anyám?

(Marosvásárhely, 2020 február 3.)

Én nem tudtam

mit nekem fának nyíló virága
ha lelkem roskadásig tele
rothadó gyümölccsel
kibújó rügye a tavasznak
szelíden pislog arcomba
s a lomb között átszűrődő
fény mintegy kioltja retinám.
pillanatra, minthogyha az Úr
vetült volna ki az égen
és édesnek éreztem a
magányt is akkor, ott
hisz egyedül voltam a mező
szőke, zöldülő mélyében
kékké vált tekintetem
értelmetlen rebegéssé vált
pilláim szaporán repdestek fel-alá
s a derekam alatt lassan osonó
levegőoszlop felgyorsult
zuhanásnak indult testem előtt
magasba lendülő karjaim
mint végtelenhosszú horgonyok
az égtenger felé repültek
és én nem tudtam, most megszülettem
vagy most tűntem el örökre.

(Marosvásárhely, 2020. március 2.)